

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a členů JUDr. Pavla Krbka, Mgr. Lumíra Čablíka, JUDr. Josefa Českého, JUDr. Petra Hajna a JUDr. Tomáše Prokopce v právní věci kárného navrhovatele: **předseda Krajského soudu v Ústí nad Labem**, se sídlem Národního odboje 1274, 400 92 Ústí nad Labem 50, proti kárně obviněnému: **JUDr. R. D.**, předseda Okresního soudu v Teplicích, zastoupen obhájcem, JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 25. 8. 2014, při ústním jednání konaném dne 19. 3. 2015

t a k t o :

JUDr. R. D.,
předseda Okresního soudu v Teplicích,
s e podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů

u z n á v á v i n n ý m , ž e

jako **soudce** v rozporu s platným rozvrhem práce Okresního soudu v Teplicích stanoveným pro rok 2014, ve znění jeho dodatků, **ač k tomu nebyl** podle zmíněného rozvrhu práce **oprávněn** ani jako zákonný soudce, ani jako jeho zástupce v příslušném soudním oddělení, dne 5. 3. 2014 ve spisu Okresního soudu v Teplicích vedeného ve vazební věci pod sp. zn. 2 T 167/2012, **učinil úkon**, jímž dal pokyn soudní kanceláři, aby uvedený trestní spis byl odeslán soudnímu znalci

t e d y

z a v i n ě n ě p o r u š i l

povinnosti soudce a ohrozil důvěru ve spravedlivé a odborné rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů,

příčemž podle § 88 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb.

s e u p o u š t í o d u l o ž e n í k á r n ě h o o p a t ř e n í .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Obsah návrhu

Navrhovatel podal návrh na zahájení kárného řízení, neboť kárně obviněný soudce dle jeho názoru v rozporu s platným rozvrhem práce Okresního soudu v Teplících stanoveným pro rok 2014, ve znění jeho dodatků, ač k tomu nebyl podle zmíněného rozvrhu práce oprávněn ani jako zákonný soudce, ani jako jeho zástupce v příslušném soudním oddělení, dne 5. 3. 2014 ve spisu Okresního soudu v Teplících vedeného ve vazební věci pod sp. zn. 2 T 167/2012, a to navíc bez ověření doby trvání vazby, učinil úkon, jímž dal pokyn soudní kanceláři, aby uvedený trestní spis byl odeslán soudnímu znalci, v důsledku čehož oddálil zjištění toho, že obžalovaný P. J., nar. X, jehož se trestní věc týkala, byl již v daný okamžik držen ve vazbě nad rámec maximální zákonné doby stanovené v § 72a odst. 1 trestního řádu, což vyplývalo z obsahu spisu i z pomocných údajů uvedených v systému ISAS, a svým jednáním tak zapříčinil, že celková doba, po kterou byl obžalovaný P. J. držen nezákonně ve vazbě, z níž byl propuštěn až dne 18. 3. 2014, činila 20 dní, a to vše přesto, že jako dlouholetý trestní soudce s praxí i u trestního odvolacího soudu o důsledcích svého jednání vědět mohl a vědět měl. Tedy dopustil se kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, v platném znění, neboť zaviněně porušil povinnosti soudce stanovené v § 79 odst. 1 a v § 80 odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., čímž ohrozil důvěru zejména v nezávislé, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

Návrh odůvodnil navrhovatel tak, že jako předsedovi Krajského soudu v Ústí nad Labem mu byl dne 20. 3. 2014 předložen podnět advokáta Mgr. Pavla Krase, v němž tento poukazoval na skutečnost, že jeho klient byl ve věci vedené u Okresního soudu v Teplících pod sp. zn. 2 T 167/2012 nezákonně držen ve vazbě i poté, co u něj uplynula maximální zákonná doba, stanovená v ustanovení § 72a trestního řádu.

Na základě tohoto podnětu navrhovatel dne 31. 3. 2014 prostřednictvím místopředsedy Mgr. O. P. provedl prověrku v označené trestní věci sp. zn. 2 T 167/2012 a zjistil, že podnět advokáta je důvodný, když ovšem jím namítaný rozsah pochybení není konečný a tato pochybení je třeba klást za vinu vícero osobám.

V trestní věci vedené u Okresního soudu v Teplících pod sp. zn. 2 T 167/2012 došlo k pochybení soudce tohoto soudu JUDr. M. Č., neboť tento v rozporu s § 72a trestního řádu nejpozději dne 26. 2. 2014 nerozhodl o neprodleném propuštění obžalovaného P. J. z vazby. Obžalovaný byl tímto soudcem propuštěn teprve až 18. 3. 2014, a to v podstatě jen díky podnětu obhájce obžalovaného. V době rozhodování o propuštění obžalovaného z vazby spis sp. zn. 2 T 167/2012 nebyl u Okresního soudu v Teplících fyzicky přítomen, neboť se toho času nacházel u znalce, a to v důsledku referátu ze dne 5. 3. 2014, který trestní kanceláři učinil JUDr. R. D., místo v té době krátkodobě pracovně neschopného JUDr. M. Č. Přesné znění předmětného pokynu JUDr. R. D. pak je takové, že spis měl být zaslán znalkyni PhDr. Wölfelové, s tím, aby po vrácení se spisu byl tento předložen soudci k určení konce vazební lhůty. Právě tento fakt považuje navrhovatel za stěžejní, neboť tímto úkonem se JUDr. R. D. dopustil předmětného kárného provinění.

Jak plyne z tehdy platného rozvrhu práce Okresního soudu v Teplících stanoveného pro rok 2014, ve znění jeho dodatků, soudce JUDr. R. D. nebyl oprávněn jako zákonný soudce, ani jako jeho zástupce, v příslušném soudním oddělení činit dne 5. 3. 2014 ve spisu Okresního

soudu v Teplicích, vedeném pod sp. zn. 2 T 167/2012, žádné úkony. Zastupujícím soudcem JUDr. M. Č. byl Mgr. M. F., který však byl toho času již několik měsíců v pracovní neschopnosti. Jeho zastupující soudkyní byla podle zmíněného rozvrhu práce JUDr. D. K., která se v inkriminovaný den nacházela na pracovišti, a tudíž nebyl důvod k osobnímu zásahu soudce JUDr. R. D. Současně zde nebyla ani žádná nezbytnost ve smyslu § 44 zákona č. 6/2002 Sb. pro to, aby JUDr. R. D. jako předseda Okresního soudu v Teplicích určil jiného soudce (sebe) k provedení potřebného úkonu, když v tomto případě nemoc soudce JUDr. Č. nebyla takového rázu, že by jemu v provedení úkonu v dohledné době bránila. V žádném případě se nejednalo o neodkladný úkon.

JUDr. R. D. svým jednáním, při němž v rozporu se zákonem učinil úkon ve spisu, který byl k vyřízení přidělen JUDr. M. Č., podle navrhovatele zaviněně zapříčinil, že nedošlo ke zjištění protiprávního stavu, v důsledku něhož byl bez zákonných důvodů držen ve vazbě obžalovaný P. J. JUDr. R. D. svým jednáním tento existující protiprávní stav dále prohloubil, neboť trestní kancelář realizovala jeho pokyn a spis byl odeslán mimo dosah zákonného soudce, či jeho zástupkyně. JUDr. R. D. tak fakticky zavinil, že obžalovaný P. J. byl ve věci sp. zn. 2 T 167/2012 nezákonně ve vazbě dalších 13 dní, tj. od 5. 3. 2014 do 18. 3. 2014.

Navrhovatel dále uvedl, že JUDr. R. D. ve svém vyjádření namítá, že referát do spisu sp. zn. 2 T 167/2012 dne 5. 3. 2014 skutečně učinil, ale jen proto, že mu k tomu dal telefonický pokyn sám předseda senátu JUDr. M. Č., který byl v té době v pracovní neschopnosti. JUDr. R. D. dále uvádí, že neměl žádný důvod předmětný spis v době referátu kontrolovat, natož v něm posuzovat zákonnost vazebního řízení. Nadto byl telefonicky JUDr. M. Č. ubezpečen, že vazební lhůty jsou zachovány, když naposledy o vazbě rozhodoval krajský soud. Přesto z opatrnosti JUDr. R. D. do referátu připsal, aby po vrácení spisu došlo k jeho předložení soudci, aby si sám prověřil konec vazební lhůty. Tyto námítky JUDr. R. D. navrhovatel označil za irelevantní. K tomu předně poukázal na to, že předseda senátu v pracovní neschopnosti těžko může komukoli, nadto předsedovi okresního soudu, dávat pokyny, aby za něj činil úkony v soudních spisech. Na případ pracovní neschopnosti pamatuje rozvrh práce, a to i u Okresního soudu v Teplicích, tak, že namísto pracovně neschopného soudce jej v činění úkonů zastupuje jeho zastupující soudce. Pokud takového není, rozhoduje o přidělení věci k vyřízení předseda soudu. V souvislosti s druhou z námitek JUDr. R. D. považoval navrhovatel za nutné zmínit to, že jmenovaný je dlouholetým trestním soudcem, který dříve působil i v rámci odvolacího senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem, a tudíž ví, jaké důsledky hrozí, pokud ve vazební věci není postupováno obezřetně ve vztahu k zákonným lhůtám vazby. Jestliže za této situace JUDr. R. D. nepřezkoumal, zda-li je možné spis ze soudu odeslat, navíc ke znaleckému zkoumání, které dost dobře nelze dopředu časově odhadnout, nicméně lze důvodně předpokládat, že nebude realizováno obratem, pak porušil své povinnosti soudce.

Pokyn, aby byl spis po navrácení předložen soudci k určení konce vazební lhůty, byl ze strany JUDr. R. D. podle navrhovatele alibistický. Vazební lhůty jsou stanovené trestním řádem tak, že není obtížné zjistit jejich konec. Obžalovaný byl vzat do vazby soudcem okresního soudu po podání obžaloby, trestní řízení bylo vedeno pro přečin, tudíž vazební lhůta ve smyslu § 72a odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního řádu, činila 8 měsíců ode dne 26. 6. 2013. Nadto v programu ISAS jsou vazební lhůty vymezené naprosto zřetelně, a již ke dni 5. 3. 2014 programem bylo signalizováno, že zákonná vazební lhůta je v dané věci překročena.

Pochybení na straně JUDr. R. D. navrhovatel dále shledal i v tom, že ve věci, v níž byl osobně zainteresován jako soudce, vedl kontrolní šetření jako předseda okresního soudu, a sám meritorně rozhodl. V případě JUDr. M. Č. rozhodl ve smyslu § 88a zákona č. 6/2002 Sb., čímž vyvstala překážka rei iudicatae pro případný návrh na zahájení kárného řízení vůči JUDr. M. Č.

Samo kontrolní šetření se pak vůbec nezaměřilo na zodpovězení otázky, co bylo příčinou celkové nezákonné doby držení obžalovaného ve vazbě. Není pochyb o tom, že primární míra odpovědnosti spočívá na soudci JUDr. M. Č. Nicméně nebyl to on, kdo dne 5. 3. 2014 fyzicky provedl úkon ve spisu, a kdo bez dalšího spis odeslal z dispozice soudu. Uvedené učinil JUDr. R. D.

K prokázání tvrzení uvedených ve výroku návrhu navrhovatel navrhl provedení těchto důkazů:

- výslech kárně obviněného soudce
- spis Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 2 T 167/2012
- spis Okresního soudu v Teplicích sp. zn. Spr 212/2014
- spis Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. Spr 1468/2014 včetně v něm obsažené zprávy o šetření místopředsedou Krajského soudu v Ústí nad Labem a vyjádřením kárně obviněného soudce
- výslech místopředsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem Mgr. O. P.

V daném případě navrhovatel považuje za nepochybné, že kárně obviněný soudce postupoval neodborně, pokud bez zákonného oprávnění učinil úkon ve věci sp. zn. 2 T 167/2012, jímž zapříčinil prodloužení nezákonného omezení osobní svobody obžalovaného, neboť kárně obviněný soudce neověřil délku trvání vazby, a to přesto, že jeho úkon spočíval v odeslání spisu mimo soud k soudnímu znalci. Svým jednáním kárně obviněný soudce ohrozil důvěru v nezávislé, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. jsou soudci a přísedící při výkonu své funkce nezávislí a jsou vázáni pouze zákonem. Jsou povinni vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, nestranně a spravedlivě na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem.

Podle § 80 odst. 1 zákona 6/2002 Sb. je soudce a přísedící povinen vykonávat svědomitě svou funkci a při výkonu funkce a v občanském životě zdržet všeho, coby mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, *odst. 2* v zájmu záruk nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce soudce zejména dle *písm. b)* je povinen chovat se tak, aby nezavdal příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce.

Ze shora uvedených skutečností navrhovatel považuje za zřejmé, že kárně obviněný soudce porušil citovaná ustanovení § 79 odst. 1, § 80 odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, a to tím, že jako nezákonný soudce učinil úkon ve spisu, který mu nebyl přidělen k vyřízení, a to aniž by ověřil dobu trvání vazby, čímž zavinil oddálení propuštění obžalovaného z vazby, kde již v rozhodnou dobu tento byl držen nezákonně nad lhůtu maximální doby trvání vazby, tedy zaviněně způsobil průtah, jenž měl za následek výrazný zásah do základních práv obžalovaného.

Z hlediska vysoké intenzity vytýkaného jednání kárně obviněný soudce naplnil skutkovou podstatu kárného provinění podle § 87 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů. Jako soudce s mnohaletou praxí ve vyřizování trestní agendy, který dlouhou dobu působil jako člen odvolacího senátu krajského soudu, při znalosti závažnosti projednávané věci a významu vazebního řízení věděl, jaké následky nastanou v případě nedostatečného sledování vazebních lhůt, a se vznikem takového následku byl i dostatečně srozuměn.

K osobě kárně obviněného soudce navrhovatel uvedl, že JUDr. R. D. vykonává funkci soudce od 22. 10. 1999. Působil u Okresního soudu v Chomutově na trestním úseku, od 6. 3. 2002 byl dočasně přeložen ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, k němuž byl trvale přeložen 31. 3. 2002. Zde působil v odvolacím senátu na trestním úseku v agendě To. K 1. 4. 2009 byl přeložen k Okresnímu soudu v Teplicích a současně jmenován předsedou tohoto soudu. V minulosti proti němu nebylo vedeno kárné řízení.

Vzhledem ke všemu shora uvedenému navrhovatel navrhl, aby soudce Okresního soudu v Teplicích JUDr. R. D. byl uznán vinným kárným proviněním podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a bylo mu ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uloženo kárné opatření - d ů t k a.

II. Vyjádření kárně obviněného

Kárně obviněný soudce v písemném vyjádření ze dne 6. 10. 2014 prostřednictvím zástupce uvedl, že dne 5. 3. 2014 po příchodu do kanceláře obdržel od vedoucí kanceláře informaci, že protokolující úřednice již vyhotovila protokol o hlavním líčení přepsáním jeho záznamu z CD a je možno a zapotřebí spis vyřizovaný JUDr. M. Č. odeslat ke znalcům, ale bez příslušného pokynu soudce tak nelze učinit. Jednalo se o věc vedenou u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 2 T 167/2012. Předmětný trestní spis nebyl vedoucí kanceláře kárně obviněnému, ať již jako řadovému soudci ani jako předsedovi soudu, předložen, a proto se s jeho stavem ani neseznamoval. Ihned po sdělení této informace od vedoucí kanceláře se kárně obviněný, máje u sebe mobilní telefon, přímo z kanceláře vedoucích telefonicky spojil se zákonným soudcem JUDr. M. Č. Jejich poměrně krátký rozhovor se týkal výslovného dotazu na JUDr. M. Č., jak hodlá dále postupovat, když nevyhotovený protokol o hlavním líčení (což bránilo odeslání spisu znalcům) již byl protokolující úřednicí vyhotoven, a čeká se jen na jeho pokyn k odeslání spisu znalcům. Na to reagoval zákonný soudce JUDr. M. Č., když v dané chvíli nebylo ani jemu samotnému ještě zřejmé, do kdy bude v pracovní neschopnosti, tak, že kárně obviněného výslovně požádal, aby za něj do spisu učinil referát obsahující pokyn odeslat spis znalkyni PhDr. Wölfelové. Kárně obviněný se JUDr. M. Č. závěrem rozhovoru dotázal i na stav vazebního řízení, neboť si všiml, že předmětný trestní spis, v té době se nacházející na stole u vedoucí kanceláře, byl vložen do červených desek, jimiž se označují všechny vazební věci. JUDr. M. Č. k tomu kárně obviněnému odvětil a ujistil jej, že vazební lhůty jsou v pořádku, není třeba je řešit a po vrácení spisu od znalců si určí konec vazební lhůty. Následně kárně obviněný do spisu, aniž by jej kamkoli odnášel, či se jakkoli seznamoval s jeho obsahem, když k tomu neměl žádný relevantní důvod, přímo v kanceláři vedoucích učiněním referátu zaznamenal vůli JUDr. M. Č.: *“Spis zaslal znalkyni PhDr. Wölfelové a po vrácení spisu spis předložil soudci k určení konce vazební lhůty.”* K tomu kárně obviněný navrhl provést důkaz záznamem do advokátního spisu ze dne 23. 9. 2014.

Z výňatku z rozvrhu práce pro rok 2014, dále z výňatku z dodatku č. 2 k rozvrhu práce a z opatření č. 4 vyplývá, že zákonným soudcem k vyřízení věci 2T 167/2012 v případě absence JUDr. M. Č. je Mgr. M. F. Mgr. M. F. byl v té době v dlouhodobé pracovní neschopnosti, kterou ukončil teprve dne 8. 9. 2014, proto mu byl na základě opatření č. 4 zastaven nápad nové věci. Zástupcem Mgr. M. F. je pak soudkyně JUDr. D. K. V § 42 odst. 1 písm. d) zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, je uvedeno, že v rozvrhu práce soudu se zejména určují soudci, kteří budou zastupovat v jednotlivých odděleních soudce, kteří nemohou věc z důvodu nepřítomnosti nebo vyloučení anebo z jiných důvodů stanovených zákonem projednat a rozhodnout. Kárně obviněný si byl v danou chvíli, kdy volil, jestli JUDr. M. Č. zavolat, či nezavolat, vědom toho, že JUDr. D.

K. je právě v jednacích sání a koná hlavní líčení, a že učinit referát neznamená věc projednat a rozhodnout, ostatně, že pokyn je výslovnou vůlí zákonného soudce. K tomu kárně obviněný navrhl provést důkazy výňatkem rozvrhu práce pro rok 2014 Okresního soudu v Teplicích, dodatkem č. 2 k rozvrhu práce pro rok 2014 Okresního soudu v Teplicích, výpisem jednání ze dne 5. 3. 2014 jednací síně Okresního soudu v Teplicích č. 25, 1. patro.

Kárně obviněný dále považoval za nutné s ohledem na tvrzení JUDr. M. Č. uvedená v záznamu do advokátního spisu ze dne 23. 9. 2013, poukázat na to, že JUDr. M. Č. se délkou vazby zabýval, a to tak, že na základě své právní úvahy dospěl k závěru, že určení vazební lhůty se řídí ust. § 72a odst. 1 písm. b) TR, nikoli ust. § 72a odst. 1 písm. a) TR. Tato skutečnost podle kárně obviněného nemůže být opomenuta, jelikož k překročení vazební lhůty ze strany JUDr. M. Č. nedošlo v důsledku zaviněného zanedbání povinností ve smyslu absolutní nečinnosti, případně výslovnou „ignorací“ toho, že vazebně obviněný překročil zákonnou vazební lhůtu, což by bylo velmi závažné porušení povinností soudce, v daném případě se toliko jednalo o nesprávnou právní úvahu soudce, což soudce JUDr. M. Č. sice neomlouvá, ale staví to věc do jiné roviny. K tomuto považoval kárně obviněný za podstatné citovat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013 ve věci č. j. 16 Kss 2/2013 - 134, kde kárný senát uzavírá, že „*Odlíšná je nicméně samozřejmě otázka, do jaké míry je kárný senát oprávněn přezkoumávat oprávněnost právního názoru, vysloveného kárně obviněným soudcem. K tomu však již existuje ustálená judikatura kárných senátů (viz zejména rozhodnutí sp. zn. 16 Kss 5/2012), z níž plyne, že pouze za určitý právní názor by soudci zásadně neměli být shledáni kárně odpovědnými. Je totiž sice pravdou, že jeden z nejdůležitějších právních principů, je princip, podle něhož soud zná právo (iura novit curia) a proto také Ústava stanoví, že soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou (čl. 95 odst. 1), což nelze rozumně vyložit jinak, než že soudce je vázán právem, a platí tedy nevratitelná domněnka, že právo zná. Současně však nemůže platit, že každé rozhodnutí soudu, které bude např. v odvolacím či dovolacím řízení zrušeno jako protizákonné, by mělo nutně znamenat důvod k podání kárného návrhu proti soudci, který se na takovém rozhodnutí podílel. Právě proto, že proces nalézání práva může být komplikovaný, nejednoznačný a že právo není kauzální disciplínou přinášející jediné možné odpovědi, je tak důležitý systém opravných prostředků, který má možná pochybení soudů nižších stupňů co možná nejvíce eliminovat. Je pak věci především účastníků řízení, zda těchto opravných prostředků v konkrétním případě využijí. Současně však musí platit, že za určitých okolností nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, byť opřené o určitý právní názor, jako kárné provinění kvalifikováno být může, jelikož není sporu o tom, že se v konkrétním případě může jednat o zaviněné porušení povinností soudce, jímž soudce obrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Aby se však o takové jednání jednalo, musely by ke zmíněné nezákonnosti 16 Kss 2/2013 přistoupit okolnosti další. Nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, odůvodněné jiným právním názorem, proto může představovat důvod pro zahájení kárného řízení s příslušným soudcem v zásadě pouze tehdy, pokud je z okolností případu patrné, že buď (1.) bylo porušeno jednoznačné znění aplikované právní normy, anebo (2.) nebylo respektováno zrušovací rozhodnutí výše postaveného soudu v konkrétní věci či (3.) existuje jednotná a ustálená judikatura nejvyšších soudů, kterou daný soudce odmítl akceptovat bez toho, aby svůj odlišný právní názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací.*“ Pouze vysoká intenzita a délka zásahu do osobní svobody vazebně stíhaného vedla kárně obviněného k tomu, že za ryze právní názor JUDr. Č. potrestal výtkou. Analogicky s rozhodnutím ve věci č. j. 16 Kss 2/2013 - 134. K tomu kárně obviněný navrhl provést důkaz záznamem do advokátního spisu ze dne 23. 9. 2014.

Kárně obviněný, vědom si toho, že zákonný soudce JUDr. M. Č. se věcí zabýval a jako zákonný soudce dospěl k právnímu názoru, že vazební lhůta se *neřídí* ust. § 72a odst. 1) písm. b), odst. 2) TR, pak pouze provedl pokyn zadaný JUDr. M. Č. Kárně obviněný dále opět s odkazem na výše citované rozhodnutí č. j. 16 Kss 2/2013 - 134 zdůraznil, že pokud zákonný soudce, který věc na základě bezprostřednosti a ústnosti projednal, provedl v rámci vazebního jednání důkazy, spis nastudoval a dospěl k právnímu názoru, že vazební lhůta je delší, pak nebyl kárně obviněný

absolutně oprávněn tento právní názor zákonného soudce nezákonnou cestou intervencí předsedy soudu přezkoumávat, měnit jej, nebo do něj zasahovat, ledaže by se jednalo o právní názor, který by dle kárně obviněného způsoboval například naprostou *prima facie* zřejmou nicotnost rozhodnutí nebo postupu soudu. Pokud byl právní názor zákonného soudce vadný, byly zde zákonné prostředky, kterým bylo lze tento stav napravit, když jedním z nich je jednoznačně návrh na propuštění obviněného z vazby, který měl bezodkladně podat obhájce, který tak ostatně učinil až po dvaceti dnech, o které byla překročena vazební lhůta. Ostatně, domnívá se kárně obviněný, přesně toto má na mysli senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozhodnutí č. j. 16 Kss 2/2013 – 134 když uvádí: „Právě proto, že proces nalézání práva může být komplikovaný, nejednoznačný a že právo není kauzální disciplínou přinášející jediné možné odpovědi, je tak důležitý systém opravných prostředků, který má možná pochybení soudů nižších stupňů co možná nejvíce eliminovat. Je pak věcí především účastníků řízení, zda těchto opravných prostředků v konkrétním případě využijí.“ K tomu kárně obviněný navrhl provést důkaz záznamem do advokátního spisu ze dne 23. 9. 2014, a spisem vedeným u OS v Teplících pod sp. zn. 2 T 167/2012.

Dále kárně obviněný uvedl, že s odkazem na výpověď JUDr. M. Č. má za to, že se při posouzení délky vazby o zcela jednoduchou, nebo snad dokonce nespornou právní otázku, jak se snaží kárnému senátu podsunout kárný návrhovatel, nejednalo, když JUDr. Č. uvedl: „Teprve po návratu z nemoci jsem se prvně zabýval otázkou trvání vazby až na základě přípisu obhájce Mgr. Kras s upozorněním, že jeho mandant měl být z vazby propuštěn před 20 dny. Vzhledem k tomu, že jsem tento názor nesdílel, přesto jsem konzultoval se svými kolegy, kdy názory byly různé, proto jsem se telefonicky ten samý den obrátil na předsedkyni odvolacího senátu pro OS Teplice JUDr. N. H. s tím, zda má pravdu Mgr. Kras, či zda je správný můj výklad. JUDr. H. mi sdělila, že názor kolegů také není jednotný, ale většina se přiklání k variantě aplikování maximální délky vazby pro řízení pro přečin.“ K tomu kárně obviněný navrhl provést důkaz záznamem do advokátního spisu ze dne 23. 9. 2014.

Pokud proto kárný návrh namítá, že „Samo kontrolní šetření se pak vůbec nezaměřilo na zodpovězení otázky, co bylo příčinou celkové nezákonné doby držení obžalovaného ve vazbě“, pak kárně obviněný namítá, že kontrolní šetření se na zde uvedené zaměřilo, když kárně obviněný uzavřel, že příčinou zde uvedeného byl právní názor soudce JUDr. M. Č. Po zjištění, že přímou příčinou vzniklého protiprávního stavu byla právní úvaha soudce, byla udělena soudci JUDr. M. Č. vzhledem k dosažené intenzitě následku výtky. Ostatně, pokud je kárně obviněnému nepřímo přípisem Mgr. O. P. ze dne 2. 6. 2014 mimo jiné vytýkáno, že: „Přitom znovu zdůrazňuji, že řízení pana předsedy bylo nestandardně rychlé a stejně tak nestandardně vyřízené“ pak je ze zde provedených důkazů zřetelné, že dalších úkonů po vyslechnutí zákonného soudce nebylo třeba. Pokud kárný návrh dále vytýká, že: „Vazební lhůty jsou stanovené trestním řádem tak, že není obtížné zjistit jejich konec. Obžalovaný byl vzat do vazby soudcem okresního soudu po podání obžaloby, trestní řízení bylo vedeno pro přečin, tudíž vazební lhůta ve smyslu § 72a odst. 1) písm. a), odst. 2) trestního řádu činila 8 měsíců ode dne 26. 6. 2013.“, pak si dovoluje kárně obviněný, s odkazem na zaznamenanou výpověď JUDr. M. Č., který vypověděl, že na tuto otázku nebyl jednotný názor ani v odvolacím senátu, tvrdit, že pokud mělo 5 navýsost zkušených trestněprávních praktiků, mimo jiné soudců, na tuto otázku v poměru 3:2 ve prospěch právního názoru JUDr. M. Č. různé právní názory (JUDr. M. Č., členové odvolacího trestního senátu pro rozhodnutí JUDr. M. Č. a Mgr. Pavel Kras, který svůj názor vyjevil tak, že 20 dní nekonal), pak možná nelze bez dalšího uzavřít tak jednoznačně jak uzavírá kárný návrhovatel, že „není obtížné určit jejich (vazebních lhůt) konec“. Za další, pokud pak kárný návrhovatel uvádí, že: „Nadto, v programu ISAS jsou vazební lhůty vymezené naprosto zřetelně, a již ke dni 5. 3. 2014 programem bylo signalizováno, že zákonná vazební lhůta je v dané věci překročena“, pak kárně obviněný doplňuje, že proto se JUDr. M. Č. v telefonickém hovoru na lhůty výslovně ptal a dle jeho odpovědi pak ani neměl důvod nahlížet do systému ISAS. Nicméně, podotýká kárně obviněný, že pokud by zákonodárce chtěl, aby místo soudců rozhodoval systém ISAS, jistě by již

toto normoval. K tomu kárně obviněný navrhl provést důkaz kárným návrhem a dále záznamem do advokátního spisu ze dne 23. 9. 2014.

Z výše uvedených důvodů se kárně obviněný řídil bez dalšího právním názorem JUDr. Č. Pokud přesto přípis Mgr. O. P. doslova „prahne“ po tom, proč nebyl zákonný soudce za svůj právní názor potrestán přísněji a bylo mu jeho jednání pouze vytknuto, resp. nebyl proti němu podán kárný návrh, resp. byl tento potrestáním výtkou vyloučen, pak kárně obviněný uzavírá, že už i při vytýkání tohoto jednání dle ust. § 88a zák. 6/2002 Sb. relativně dlouho zvažoval, zda výtkou nedojde k nepřipustnému trestání zákonného soudce za jeho právní názor a tím k bezprecedentnímu zasahování do nezávislosti soudu. Ostatně, v souladu s rozhodnutím kárného senátu NSS ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 - 45 má kárně obviněný za to, že kárný návrh je řešením spíše mimořádným, mělo by k jeho podání být přistupováno krajně omezeně a až jako k prostředku *ultima ratio*: „Podání návrhu na zhabání kárného řízení je prostředkem *ultima ratio*, neboť je způsobilé zpochybnit vážnost, autoritu a důvěru v rozhodování kárně stíhaného soudce. Pokud tak předseda soudu učiní, nesmí být toto jeho jednání vedeno alibismem, nýbrž má k němu docházet pouze a jedině tehdy, pokud je pevně přesvědčen, že se daný soudce kárného provinění skutečně dopustil a není tedy jiné řešení, než mu uložit některé ze zákonem stanovených kárných opatření. Podání kárného návrhu nesmí být projevem přenesení odpovědnosti z osoby předsedy soudu na kárný senát a návrhovač si musí být vědom, že iniciováním kárného řízení „nese svoji kůži na trh““. K tomu kárně obviněný navrhl provést důkaz přípisem Mgr. O. P. ze dne 2. 6. 2014, a dále záznamem do advokátního spisu ze dne 23. 9. 2014.

Optikou výše uvedeného je pak třeba dle názoru kárně obviněného odmítnout obvinění, že kárně obviněný svým jednáním zavinil to, že: „P. J. byl ve věci sp. zn. 2 T 167/2012 nezákonně ve vazbě dalších 13 dní, tj. od 5. 3. 2014 do 18. 3. 2014.“ Toto obvinění je třeba odmítnout minimálně ze dvou důvodů. Prvním důvodem je ten, že je třeba bez dalšího trvat na tom, že zákonným soudcem byl JUDr. M. Č. a do jeho pravomoci a rozhodnutí jako zákonného soudce bylo lze zasahovat pouze prostředky v souladu se zákonem. Pokud kárný návrhovač „měří dvojím metrem“, když ačkoli viní kárně obviněného z toho, že svým rozhodnutím zapříčinil odeslání spisu z dispozice soudu (s čímž kárně obviněný nesouhlasí, má za to, že o vazební lhůtě, stejně jak o odeslání spisu znalci rozhodl zákonný soudce) a přitom ignoroval systém ISAS, ale na druhou stranu zcela kárný návrhovač opomíjí to, že se zákonný soudce vrátil do práce dne 11. 3. 2014 a jemu systém ISAS, již jako zákonnému soudci, signalizoval překročenou lhůtu zcela identicky jako by signalizoval i kárně obviněnému, ale JUDr. M. Č. systém ISAS v souladu se svým právním názorem dále nerefletoval, pak tento postup svědčí o zaujatosti kárného návrhovače proti kárně obviněnému. Je přece neoddiskutovatelným faktem, že pokud by JUDr. Č. měl vůli řídit se systémem ISAS, a ve vazební věci opětovně „interně přezkoumávat“ svůj právní názor, tak by tak učinil hned 11. 3. 2014 a zcela urgentně by vyzval soudní znalkyni k okamžitému vrácení spisu. Nicméně JUDr. M. Č. tak neučinil. *Omittere* JUDr. M. Č. tak nebylo v přímé příčinné souvislosti s tím, že by mu chyběl spis, ale v přímé souvislosti s tím, že trval na svém právním názoru. Proto, byť svoje zavinění kárně obviněný zcela odmítá, má za to, že od 11. 3. 2014 je jeho kárná odpovědnost z principu vyloučena zcela, jelikož zákonný soudce byl přítomen v zaměstnání od 11. 3. 2014 a systém ISAS zákonnému soudci signalizoval stejným způsobem překročení vazebních lhůt, jako by jejich překročení signalizoval kárně obviněnému. Tuto skutečnost však, domnívá se kárně obviněný, kárný návrh záměrně ignoruje. K tomu kárně obviněný navrhl provést důkaz docházkou JUDr. M. Č., a dále sjetinou předmětného spisu ze systému ISAS.

K právní argumentaci tak kárně obviněný uzavřel, že celková délka vazby vazebně stíhaného P. J. vznikla bez jeho zavinění, na základě právního názoru JUDr. M. Č. ve spojení s právním názorem obhájce vazebně stíhaného P. J., Mgr. Pavla Krase, když právní názor Mgr. Pavel Kras projevil *negativně*, a to tak, že dvacet dní nekonal ničeho.

Na tomto místě proto považuje kárně obviněný za důležité vyzdvihnout, že v kárném návrhu bylo zcela opomenuto, že „selhal“ obhájce obviněného jako Mgr. Pavel Kras, když obhájce zůstal zcela nečinný 20 dní, ačkoli se jednalo o případ nutné obhajoby. Obhájce, hodnoceno na základě *ex post* vysloveného právního názoru, nesplnil svoji povinnost a nepodal návrh na propuštění z vazby, když byla překročena nejvyšší přípustná doba trvání vazby. Ostatně, kromě obhájce nekonal včas ani dozorující státní zástupce v předmětné trestní věci, ani příslušný státní zástupce provádějící dozor ve Vazební věznici v Teplících nad délkou vazby. Pokud včas, tedy dříve než nastalo upozornění obhájce, nekonal žádný z nezávislých orgánů - státní zastupitelství a soud, je na pováženu, zda se spíše nejedná o systémovou chybu a nikoli o selhání jednotlivce. K tomu kárně obviněný navrhl provést důkaz kárným návrhem, a dále spisem 2 T 167/2012 vedeným u Okresního soudu v Teplících.

Nad rámec výše uvedeného kárně obviněný uvažuje, že se při provedení úkonu „učinění referátu“ nejedná ani o projednání, ani o rozhodnutí věci, ve smyslu ust. § 42 odst. 1) písm. d) zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, které stanoví, že v rozvrhu práce soudu se zejména určují soudci, kteří budou zastupovat v jednotlivých odděleních soudce, kteří nemohou věc z důvodu nepřítomnosti nebo vyloučení anebo z jiných důvodů stanovených zákonem projednat a rozhodnout. „Jedním dechem“ však kárně obviněný doplňuje to, že i kdyby tomu tak bylo, tak sám nerozhodoval o ničem.

Na tomto místě považuje ještě kárně obviněný, vzhledem ke své funkci předsedy soudu za podstatné poměřit jeho jednání optikou ust. § 127 odst. 2) zák. 6/2002 Sb., které stanoví, že: *„Předseda okresního soudu dbá o důstojnost jednání a dodržování zásad soudcovské etiky v řízeních, vedených u okresního soudu, a o to, aby v těchto řízeních nedocházelo ke zbytečným průtahům. K tomu účelu, a to i s využitím elektronické evidence věci, vedených u okresního soudu, a) provádí prověrky soudních spisů, b) dohlíží na úroveň soudních jednání, c) vyřizuje stížnosti.“* Kárně obviněnému ani v tomto případě nezbyvá než uzavřít, že ani právo provést prověrku dle výše uvedeného ustanovení, jej neopravňovalo k tomu, aby na místo odvolacího senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem „prověřoval, přezkoumával, či měnil“ právní názor zákonného soudce a tak zasahoval do výsostného hájemeství zákonného soudce. Politováníhodné však je, že právě toto je mu meritorně kladeno za vinu kárným návrhem.

Závěrem pak kárně obviněný uvádí, že ačkoli má za to, že skutek, pro který je kárně stíhán, není dle jeho názoru kárným proviněním, tak považuje navrhované potrestání důtkou za nepřipadné. Kárně obviněný má totiž za to, že samotný kárný návrh činí nesporným, že: *“Není pochyb o tom, že primární míra odpovědnosti spočívá na soudci JUDr. M. Č.”*, což podporuje argument na obhajobu kárně obviněného, že kárné provinění, stejně jako trestný čin či přestupek, musí být blíže konkretizováno osobou pachatele, jakož i místem a dobou spáchání kárného provinění. Z výše uvedeného tedy jasně plyne, že jednání, které by mohlo opodstatňovat založení kárné odpovědnosti kárně obviněného, se dopustil primárně JUDr. M. Č. jako zákonný soudce ve věci vazebně stíhaného P. J. Existence zavinění na straně kárně obviněného není prokázána, neboť skutek není konkretizován osobou, tedy osobou kárně obviněného, když tento nebyl ve věci zákonným soudcem a žádného zaviněného jednání zakládajícího kárnou odpovědnost se nedopustil. JUDr. M. Č. byl potrestán výtkou dle ust. § 88a zákona č. 6/2002 Sb. Jednoduchým sylogismem samotného tvrzení kárného navrhovatele o míře odpovědnosti kárně obviněného a sankce udělené JUDr. M. Č. (výtky), by měl zdejší kárný senát dospět k tomu, pokud by shledal kárnou odpovědnost na straně kárně obviněného, že jednání kárně obviněného musí být (v souladu se základními zásadami trestního práva a soudního trestání - tyto zásady byly jako použitelné pro tento typ řízení deklarovány Nejvyšším správním soudem na více místech, namátkově kárně obviněný odkazuje na rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 11 Kss 1/2014)

nahlíženo jako méně škodlivé. Jelikož je v tomto ohledu nepochybné, že navrhované potrestání kárně obviněného důtkou dle ust. § 88 odst. 1) písm. a) zákona č. 6/2002 Sb. je znatelně citelnější sankcí než výtka učiněná předsedou soudu JUDr. M. Č. dle ust. § 88a zákona č. 6/2002 Sb., pak by potrestání důtkou bylo v rozporu s výše uvedenými zásadami, a v důsledku toho nespravedlivé. *Argumentum a minori ad maius* to pak platí o potrestání přísnějším.

V souladu s výše uvedeným proto kárně obviněný navrhuje, aby byl dle ust. § 19 odst. 2) zákona č. 7/2002 Sb. kárného obvinění zproštěn, jelikož skutek, pro který je stíhán, není kárným proviněním.

III.

Průběh ústního jednání a skutková zjištění

Kárný navrhovatel při ústním jednání zrekapituloval obsah písemného znění návrhu na zahájení kárného řízení. Přitom zdůraznil, že kárný návrh byl podán s ohledem na pochybení kárně obviněného ze dne 5. 3. 2014, které spočívalo ve dvou aspektech. Jedním z nich bylo, že kárně obviněný činil úkon ve spisu trestní věci vazebně stíhané osoby, aniž by byl v rozvrhu práce uveden jako soudce zastupující, tudíž tento úkon učinil v rozporu se zákonem o soudech a soudcích a v rozporu s ústavním právem obžalovaného na zákonného soudce. Druhá stránka spočívá v tom, že již tento samotný úkon byl věcně nesprávný a vedl k porušení trestního řádu, který dává povinnost soudu v řízení o přečinu nejpozději po 8 měsících trvání vazby před soudem obžalovaného propustit. Tento úkon, kterým kárně obviněný za soudce stanoveného rozvrhem práce JUDr. Č., byť po telefonické konzultaci s ním, nechal svým pokynem kanceláři odeslat trestní spis soudní znalkyni, aniž by zkontroloval délku trvání vazby, již v době, kdy vazba přesezena, čímž se situace ještě více zkomplikovala, a nezákonná vazba tak byla prodloužena celkem 20 dnů. V obou těchto pochybeních podle navrhovatele spočívá důvod pro kárné řízení, neb celá tato situace vedla k újmě na právech obžalovaného. Uvedeným jednáním kárně obviněného tak došlo k ohrožení důvěry v nestrannou a nezávislou justici. I když na samém počátku věci došlo k pochybení JUDr. Č., jiné posouzení délky vazby nepřicházelo v úvahu. Jak JUDr. Č., tak JUDr. D. jsou zkušení trestní soudci a JUDr. D. si musel být subjektivně vědom, že vazební spis je vždy spis, kde se především kontrolují lhůty s ohledem na trvání vazby.

Obhájce kárně obviněného nejprve odkázal na obsah podrobného písemného vyjádření k věci a poté se k věci ještě také poměrně obsažně rekapitulačně vyjádřil. Přitom zejména zdůraznil, že JUDr. D. učinil úkon ve věci, který nemá povahu rozhodnutí ve věci samé, jeho úkon byl pouze realizací úkonu, který byl zadán jako referát příslušným rozhodujícím soudcem. Celý problém spočíval v tom JUDr. Č. napsal do referátu „zašli spis znalcům“, tj. použil plurál, místo toho, aby napsal kterému znalci má být spis zaslán, a to bylo třeba opravit a spis vypravit. Přitom je třeba se také podívat na to, zda-li JUDr. D. ve věci činil úkon, který směřoval k urychlení rozhodnutí věci, nebo zda-li ve věci učinil úkon, který oddaloval rozhodnutí ve věci. Dále pak obhájce kárně obviněného také zdůraznil, že JUDr. D. nepřislušelo přezkoumávat právní názor kolegy o tom, jestli běží, nebo neběží vazební lhůta. K tomu vyjádřil názor, že i kdyby byl JUDr. D. zastupujícím soudcem, ani v tom případě by mu nepřislušelo právní názor zastupovaného kolegy v předmětné věci přezkoumávat.

Kárně obviněný návazně odkázal na písemné vyjádření prostřednictvím svého obhájce ze dne 6. 10. 2014, a dodal, že podstatou věci je skutečně to, zda-li předseda soudu, ať už jako soudce nebo jako předseda soudu, může zasahovat do nezávislého rozhodování svého kolegy. Dále využil svého práva a nevyjadřovat se.

Předseda kárného senátu následně seznámil účastníky řízení s výsledky předběžného šetření kárného senátu ve věci (§ 13 zákona č. 7/2002 Sb.). Kárný senát si vyžádal od Krajského soudu v Ústí nad Labem 3 spisy, kterými navrhovatel navrhl provést v předmětné věci důkazy. Jmenovitě spis Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 2 T 167/2012, spis Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. Spr 1468/2014 a spis Okresního soudu v Teplicích sp. zn. Spr 212/2014. S obsahy těchto spisů se kárný senát podrobně seznámil, ověřil údaje, které jsou v nich uváděny, resp. obsaženy, tyto porovnal s údaji, které jsou uváděny jednak v písemném znění návrhu a jednak v písemném vyjádření k předmětnému návrhu ze strany zástupce kárně obviněného, a dospěl ke zjištění, že rozhodné údaje a skutečnosti si vzájemně odpovídají. Některé z těchto údajů či skutečností měly být dále ještě předestřeny v rámci dokazování. Kárný senát také vyhověl návrhu kárného navrhovatele na výslech místopředsedy krajského soudu v Ústí nad Labem Mgr. O. P., jako svědka, kterého za tím účelem předvolal. Kárný senát se v rámci předběžného šetření také zabýval charakteristikou osoby kárně obviněného soudce, a shledal, že i podle vyjádření navrhovatele JUDr. D. vykonává funkci soudce od 22. října 1999. Nejprve působil u Okresního soudu v Chomutově na trestním úseku, od března 2002 byl dočasně přeložen ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem a trvale k němu byl potom přeložen 31. 3. téhož roku, tedy ještě v tom březnu 2002. Zde působil v odvolacím senátu na trestním úseku. K 1. 4. 2009 byl přeložen k Okresnímu soudu v Teplicích a současně byl jmenován předsedou tohoto soudu. V minulosti proti němu nebylo vedeno kárné řízení a výkon jeho funkce je hodnocen jako kvalitní.

Po seznámení účastníků řízení s výsledky předběžného šetření kárný senát přistoupil k provedení dokazování.

Kárný senát nejprve přistoupil k dokazování výslechem kárně obviněného. To po poučení podle § 12 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. uvedl, že poučení rozuměl a prozatím využívá svého práva nevypovídat.

Za tohoto stavu věci předseda kárného senátu konkrétněji předestřel výsledky zjištění v předběžném šetření. Z obsahu spisu Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 2 T 167/2012 kárný senát ověřil, že na rubu čl. 406 je založen referát ze dne 5. 3. 2014, současně se tam vyskytuje i datum 4. 3. 2014, podepsaný panem JUDr. R. D. a tento referát zní: „*Spis zaslali znalkyni PhDr. Wölfelové, a po vrácení spisu spis předlož soudci k určení konce vazební lhůty.*“ Z obsahu spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. Spr 1468/2014 (kárný spis ve věci JUDr. D.) kárný senát zjistil, že dle rozvrhu práce Okresního soudu v Teplicích, příslušný trestní senát (2 T) zasedá ve složení JUDr. Č., Mgr. F., členem senátu je i Mgr. P. a dále JUDr. K., spis obsahuje odkazovanou zprávu místopředsedy soudu Mgr. P. o prověřce věci ze dne 2. 5. 2014, dvě vyjádření JUDr. D. ze začátku a konce června, adresovaná Mgr. P. a předsedovi Krajského soudu v Ústí nad Labem (tehdy ještě JUDr. Kohoutkovi), a také stejnopisy výtek JUDr. D., adresované JUDr. Č. (výtka ze dne 24. 3.) a paní P. P., vedoucí trestní kanceláře (výtka ze dne 25. 3.). Z obsahu spisu Okresního soudu v Teplicích sp. zn. Spr 212/2014 kárný senát zjistil, že zaznamenává průběh a výsledky šetření JUDr. D. s JUDr. Č. a s paní P. P.

Dále kárný senát přistoupil k provedení důkazů navrhovaných v písemném vyjádření ke kárnému návrhu, zpracovaném zástupcem kárně obviněného, a to v obsahových intencích předmětného písemného vyjádření. V daném písemném vyjádření bylo především akcentováno, že předmětný referát do spisu k zaslání spisu znalkyni byl JUDr. D. proveden teprve po dotazu a také na pokyn pana JUDr. Č., k čemuž byl jako důkaz navržen záznam do advokátního spisu ze dne 23. 9. 2014. Jedná se o záznam prohlášení samotného JUDr. Č., jehož autenticitu si kárný senát ověřil v rámci přípravy jednání, a k němuž JUDr. Č. na výzvu kárnému soudu písemně jeho obsah i autenticitu potvrdil, s tím, že setrvává na vyjádřeních tam uvedených. Je tak doloženo, že JUDr. D. předmětný referát do spisu skutečně provedl po telefonickém dotazu a také na pokyn

JUDr. Č. V písemném vyjádření k návrhu je dále provedení předmětného úkonu JUDr. D. vysvětlováno tím, že v rozhodné době, kdy byl JUDr. Č. nemocen, byl nemocen i zastupující JUDr. F., a další určená zastupující JUDr. K. byla aktuálně v jednací síni. Uváděné skutečnosti nepovažoval kárný senát za sporné, a v této souvislosti se předseda kárného senátu dotázal zástupce kárně obviněného, zda bylo při provádění předmětného úkonu JUDr. D. takové nebezpečí z prodlení, že nebylo možno vyčkat, až JUDr. K., jako určená zastupující, ukončí jednání v jednací síni. K tomu zástupce kárně obviněného nevyloučil, že by se provedení daného úkonu mohlo zpozdit a JUDr. K. by se k němu příp. mohla dostat až další den. Dále vyjádření k návrhu obsahuje skutečnosti, které převážně souvisí s úkony místopředsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem Mgr. P. ve spojení se šetřením v předmětné kárné věci. Před výslechem Mgr. P. zástupce kárně obviněného předestřel jako důležité záznamy z ISASsu, z nichž plyne, že JUDr. Č. zaznamenal obecný referát o předložení spisu znalcům (v plurále), a následně JUDr. D., po telefonickém jednání dohodě s JUDr. Č. zadal referát k zaslání jmenovitě označené znalkyni. Stejnopisy předmětných záznamů zástupce kárně obviněného nechal založit do spisu kárného soudu.

V rámci svědecké výpovědi Mgr. P., po pučení, svědek zrekapituloval obsah a okolnosti zjištění vytýkaného pochybení JUDr. D., a dále k dotazům předsedy kárného senátu opakovaně uvedl, že JUDr. D. nebyl oprávněn k provedení předmětného úkonu, a když již k tomuto úkonu přistoupil, měl si ověřit délku trvání vazby. Chybou bylo, že se nepočkalo na zákonnou soudkyni JUDr. K. Zástupce kárně obviněného předestřel svědkovi rozdíl mezi obecným pokynem JUDr. Č. o zaslání spisu znalcům, a potřebou konkretizovat kanceláři dalším pokynem osobu jmenovitěho znalce, jemuž má být spis zaslán. K dotazu zástupce kárně obviněného, co svědek akcentuje, zda akcentuje to, že JUDr. D., ačkoliv nebyl zákonným soudcem, vstoupil do řízení a učinil referát do spisu, nebo trvání vazby, svědek odpověděl, že akcentuje to, co je v návrhu, tedy to, že JUDr. D., ačkoliv nebyl zákonným soudcem, vstoupil do řízení a učinil předmětný úkon, ale o vazbě hovoří proto, že to ještě více umocňuje daný vstup nezákonného soudce do předmětné věci. K dotazu zástupce kárně obviněného, zda svědek považuje dotčený úkon JUDr. D. za rozhodnutí ve věci, svědek odpověděl, že nejde o rozhodnutí ve věci. K otázce zástupce kárně obviněného, zda zmůže soudce kolegovi, jinému soudci, říci či nařídit, jak má rozhodnout ve věci, svědek odpověděl, že nikoliv. Svědek se taktéž vyjádřil, že by telefonické pokyny realizovány být neměly, a že v případě nemoci je tam právě zákonný zastupující soudce, který má konat.

V závěru dokazování zástupce kárně obviněného navrhl vyslechnout JUDr. K., jako zákonnou zastupující soudkyni k tomu, co by před zapsáním potřebného referátu učinila, když by zřejmě musela také zavolat JUDr. Č., aby se jej zeptala, kterého ze znalců myslel, když o nich učinil záznam v plurálu. K tomu návrhovětel uvedl, že JUDr. K. jistě předvolat lze, nicméně že těžko uslyšíme něco jiného než to, že první, co by musela udělat, by bylo překontrolovat ve vazebním spisu lhůty.

Kárný senát se rozhodl neprovést tento důkaz, neboť s ohledem na zjištěné skutečnosti a posuzované aspekty věci dospěl k názoru, že by provedení tohoto důkazu nic nového, resp. podstatného, pro posouzení věci nepřineslo.

Navrhovatel v závěrečném vystoupení shrnul přednesený obsah návrhu na zahájení kárného řízení, a konstatoval, že nadále trvá na podaném kárném návrhu i na navrhovaném potrestání s tím, že od samého počátku skutek, který je kladen kárně obviněnému za vinu, spočívá jednak v tom, že činil úkon v trestním řízení na místo zákonného soudce, a za druhé tím přispěl k průtahu řízení. Praxe, že soudce z pracovní neschopnosti zatelefonuje jinému soudci,

kteřý učiní nějaký pokyn ve spise, je nepřijatelná a v rozporu se zákonem. Navrhl tedy vyhovět návrhu a uložit kárné opatření - důtku.

Zástupce kárně obviněného při závěrečné řeči opětovně poukázal na skutečnosti uváděné ve vyjádření ke kárnému návrhu, a dále dodal že vše je důsledkem nešťastného špatně zapsaného pokynu o odeslání spisu znalcům, a potom následoval postup s úkonem JUDr. D., který byl možná vadný, ale není takovým proviněním, aby jej bylo nutno postavit před kárný senát. Projednání věci má na JUDr. D. takový vliv, že už si pro příště dá pozor, a byť takový postup není možný podle zákona o soudech a soudcích, samotné projednání je dle jeho názoru dostatečné a návrh by měl být zamítnut.

Kárně obviněný na závěr uvedl, že jako soudce vždy činil všechny kroky podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, vše myslel velice dobře, poctivě. Je mu velice líto, že tato událost dospěla až ke kárnému řízení.

IV. Posouzení věci soudem

Kárný senát se zabýval v první řadě dodržením subjektivní a objektivní lhůty k podání návrhu na zahájení kárného řízení. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“) musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kde se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích). Návrh na zahájení kárného řízení ze dne 25. 8. 2014 byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 26. 8. 2014. K vytykánému jednání kárně obviněného došlo dne 5. 3. 2014. Dne 20. 3. 2014 byl v předmětné věci předložen předsedovi Krajského soudu v Ústí nad Labem podnět advokáta Mgr. Pavla Krase, v němž tento poukazyval na skutečnost, že jeho klient byl ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 2 T 167/2012 nezákonně držen ve vazbě i poté, co u něj uplynula maximální zákonná doba, stanovená v ustanovení § 72a trestního řádu. Na základě tohoto podnětu navrhovatel dne 31. 3. 2014 prostřednictvím místopředsedy Mgr. O. P. provedl prověrku v označené trestní věci sp. zn. 2 T 167/2012 a zjistil, že podnět advokáta je důvodný. Kárný návrh podaný u Nejvyššího správního soudu dne 26. 8. 2014 byl tedy podán v rámci zákonem stanovené šestiměsíční subjektivní lhůty, stejně jako v rámci zákonné objektivní procesní lhůty a zároveň i prekluzivní lhůty tří let.

Dále kárný senát vyhodnotil důkazy provedené při ústním jednání. Vytýkaná pochybení se týkala dílem toho, že kárně obviněný učinil úkon ve spise trestní věci vazebně stíhané osoby, aniž byl ve věci zákonným soudcem, kterým uložil odeslat spis soudnímu znalci, a dále dílem toho, že tak učinil, aniž by zkontroloval délku trvání vazby, což bylo již v době, kdy vazba byla již přesezena, v důsledku čehož došlo k dalšímu trvání nezákonné vazby.

Za vytykaná pochybení kárně obviněného naproti tomu kárný senát nepovažoval další skutečnosti zmiňované v kárném návrhu a také reflektované v písemném vyjádření kárně obviněného prostřednictvím jeho zástupce. Jmenovitě skutečnost, jak řešil kárně obviněný předmětné pochybení s JUDr. Č., stejně jako otázku, nakolik kárně obviněný hodnotil, zda názor JUDr. Č. na délku vazební lhůty byl projevem opomenutí, nebo projevem regulérní právní úvahy ve složité věci. Tyto skutečnosti navrhovatel v písemném návrhu za předmět tvrzeného kárného

provinění kárně obviněného neoznačil, a kárný senát proto také jejich uvedení vnímal toliko jako dokreslení okolností případu. Z toho důvodu proto také tyto skutečnosti ani nebyly předmětem bližšího zájmu při ústním jednání.

Kárný senát ze spisů předložených Krajským soudem v Ústí nad Labem zjistil rozhodné skutečnosti, které konfrontoval s tvrzeními obsaženými jak v kárném návrhu, tak ve vyjádření kárně obviněného, resp. jeho zástupce. Přitom po stránce věcné a faktické nebyly zjištěny skutečnosti, které by byly v rozporu s údaji obsaženými v návrhu na zahájení kárného řízení, a i vzhledem k vyjádření kárně obviněného, resp. jeho zástupce, vzal kárný senát po věcné stránce tyto údaje za nesporné.

Předmětem dokazování a hodnocení ze strany kárného senátu tedy bylo posouzení vytýkaných pochybení ve vztahu k definici kárného provinění dle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, v platném znění (dále jen "zákon o soudech a soudcích").

Dle kárného senátu bylo jednoznačně prokázáno, že kárně obviněný soudce v rozporu s platným rozvrhem práce Okresního soudu v Teplicích stanoveným pro rok 2014, ve znění jeho dodatků, ač k tomu nebyl podle zmíněného rozvrhu práce oprávněn ani jako zákonný soudce, ani jako jeho zástupce v příslušném soudním oddělení, dne 5. 3. 2014 ve spisu Okresního soudu v Teplicích vedeného ve vazební věci pod sp. zn. 2 T 167/2012, učinil úkon, jímž dal pokyn soudní kanceláři, aby uvedený trestní spis byl odeslán soudnímu znalci. Učinil tak přesto, že mu bylo známo, že zastupující soudkyní za nepřítomného soudce JUDr. Č., za něhož kárně obviněný předmětný úkon provedl, byla JUDr. K., která byla v uvedený den na soudu přítomna. Kárně obviněný tedy konal v trestní věci, aniž by v ní byl zákonným soudcem, a tím *porušil* ústavně garantované *právo obžalovaného P. J.*, jehož se daná trestní věc týkala, *na zákonného soudce*, a to již bez ohledu na důsledky, které byly s tímto úkonem spojeny. I když předmětný úkon nebyl rozhodnutím ve věci, podle názoru kárného senátu se přesto jednalo o úkon, který byl vzhledem ke své povaze vázán na zákonného soudce. Navíc ze samotného předmětného trestního spisu nikterak nevyplývá, z jakého titulu, a ani z jakého důvodu, dal předmětný pokyn kanceláři v dané věci, a také v daný den, právě kárně obviněný.

Kárně obviněnému bylo rovněž kladeno za vinu, že předmětný pokyn, který nebyl oprávněn provést, provedl, aniž by zkontroloval délku trvání vazby, přičemž daný úkon prováděl v době, kdy vazba již byla přesezena. V této druhé otázce kárný senát zaujal názor, že se jednalo toliko o důsledek bezprostředně výše uváděného pochybení kárně obviněného, spočívajícího v neoprávněném udělení předmětného pokynu soudní kanceláři, a nikoliv o další, byť na první pohled věcně související, pochybení. Za situace, kdy je kárně obviněnému právem vytýkáno, že učinil úkon, k němuž nebyl oprávněn, mu nelze současně důvodně vytýkat, že ve spojení s úkonem, jenž nebyl oprávněn učinit, měl zároveň provést další úkon (ověření délky trvání vazby), k němuž již z povahy věci také nemohl být oprávněn.

Kárný senát se dále zabýval otázkou, zda toto porušení povinností naplňuje skutkovou podstatu kárného provinění definovanou v ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Podle tohoto ustanovení je kárným proviněním soudce *zaviněné porušení jeho povinností, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo obrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.*

Právo na zákonného soudce patří mezi základní práva a svobody, neboť je garantováno již Listinou základních práv a svobod. Ta výslovně, v čl. 38 odst. 1, stanovuje: „*Nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon.*“ Provádění soudcovských úkonů

v soudním řízení někým, kdo není ve vždy dané věci zákonným soudcem, je proto nutno hodnotit jako zaviněné porušení povinností soudce a jednání způsobilé nejméně narušit důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

Při úvaze jaké kárné opatření kárně obviněnému soudci uložit, kárný soud hodnotil vše, co uvedli navrhovatel i kárně obviněný soudce, resp. jeho zástupce, v průběhu řízení. Kárný senát se ztotožnil se závěrečným vyjádřením zástupce kárně obviněného, že projednání věci má na JUDr. D. takový vliv, že „už si pro příště dá pozor“, a samotné projednání věci je dostatečné. Sám kárně obviněný projevil určitou lítost, když uvedl, že je mu velice líto, že tato událost dospěla až ke kárnému řízení. Kárný senát přitom vzal v úvahu i skutečnost, že kárně obviněný dosud nebyl nikdy kárně řešen, naopak jeho dosavadní činnost jako soudce byla i kárným navrhovatelem dosud vnímána vždy jako svědomitá, pečlivá, bez žádných negativních zjištění. Za tohoto stavu věci kárný senát dospěl k závěru, že projednání kárného provinění bylo v případě kárně obviněného soudce dostačující, a od uložení kárného opatření lze tedy v souladu s ustanovením § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích upustit. Postih navrhovaným druhem kárného opatření kárný senát nepovažoval za adekvátní, a je toho názoru, že samotné projednání věci je odpovídající a bude dostatečně motivovat kárně obviněného k dalšímu řádnému výkonu jeho funkce soudce.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 19. března 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda kárného senátu